ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 8 Ἀπριλίου 1890 Ἀριθ. 160

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρία Χριστίνα, βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας. — Γεννᾶιότης γυναικὸς (ὑπὸ Ἰφιγενείας Α. Πασσαλίδου). — Ἡ βατίλισσα τῆς Ῥουμανίας ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Ῥουμανικῆς Ἀκαδημίας. — Τὸ Ὄνειρον τοῦ Ποιητοῦ. — Γυναικεῖαι τέχναι. Α'. — Ὁ Εὐρωπαϊκὸς τύπος περὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός. — Ἡ ΚΕ' Μαρτίου ἐν τῇ δημοτικῇ σχολῇ Λαυρείου. — Τὰ ῥόδα ἐν τῇ ὑγιεινῇ (ὑπὸ τῆς ἰατροῦ Λευκῆς Σμόϊς). — Ποικίλα. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. —Ἐπιφυλλίς.

ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Οὐδεὶς βεβαίως ἐφαντάσθη ποτὲ κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ταραχὰς τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ ἀναρχικῶν, ἰδίᾳ κατὰ τὴν φοβερὰν πολιτικὴν κρίσιν τοῦ 1873, ὅτι τὸ Ἱσπανικὸν κράτος δὲν ἤθελε τύχει ἡσυχίας καὶ πολιτικῆς ἀσφαλείας ἢ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον γυναικός. Καὶ ὅμως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Παρῆλθον ἤδη τέσσαρα καὶ πλέον ἔτη ἀφότου ἡ ἐκεῖθεν τῶν Πυρηναίων πολιτικὴ διεξάγεται ὁμαλῶς, καὶ μεθ' ὅλας τὰς κατ' ἐπιφάνειαν ταραχὰς δύναται νὰ εἶναί τις σχεδὸν βέβαιος ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ περιοδικῶν ἐπαναστάσεων παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεί.

Ἀλλὰ τότε ἡ Μαρία Χριστίνα εἶναι ἔξοχος πολιτικὸς νοῦς. Εἶναι ἴσως ὑπερτέρα τῆς Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, τῆς Αἰκατερίνης τῆς Ῥωσσίας! Καὶ διατί ὄχι; Δὲν γνωρίζει ἴσως νὰ ἐπιδεικνύηται ὅσον ἐκεῖναι, ἀλλὰ γνωρίζει νὰ οἰκονομῇ τὰς περιστάσεις μετὰ μείζονος ἢ αἱ προκάτοχοί της δεξιότητος. Δὲν ἐπιδεικνύεται πνεῦμα κατακτητικόν, οὔτε ἐκδηλοῖ διαθέσεις κυριάρχους, ἀλλ' εἶναι ὡπλισμένη δι' ἀκαταβλήτου ψυχραιμίας, δι' ἀλανθάστου πολιτικῆς ὀξυδερκείας. Βαίνει πάντοτε πρὸς τὰ πρόσω θέλγουσα καὶ μαγεύουσα χωρὶς νὰ κλείῃ τὴν ὁδὸν τοῖς περὶ αὐτήν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑποχωρῇ πρὸ ἐκείνων, οἵτινες δοκιμάζουσι νὰ ἐγείρωσι προσκόμματα ἐν τῇ πορείᾳ της.

Τίνος λοιπὸν πολιτικῆς σχολῆς εἶναι αὕτη μαθήτρια; Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος αὐτῆς ἐν τῇ δυσχερεῖ ταύτῃ τοῦ πολιτεύεσθαι ἐπιστήμῃ; Ἡ ἱστορία της εἶναι ἁπλουστάτη. Ὁ οἶκος τοῦ Ἀψβούργου, εἰς ὃν ἀνήκει, εὑρίσκετο πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος εἰς ἐπικίνδυνον πολιτικὴν θέσιν, ἀντιπροσωπευόμενος ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης πριγκιπίσσης, τῆς Μαρίας Θηρεσίας, τῆς μετέπειτα αὐτοκρατείρας. Ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα αὕτη ἐπροίκισε τὴν Αὐστρίαν μὲ δέκα ἓξ τέκνα καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Λεοπόλδος ὁ Β' ἀπέκτησεν ὄχι ὀλιγώτερα τῶν δέκα ἑπτά, καὶ οὕτω ὁ θρόνος τοῦ Ἀψβούργου ἀνέκτησε νέους καὶ πολυπληθεῖς κλάδους, προαχθέντας σήμερον εἰς ὀγδοήκοντα περίπου, οἵτινες περιβάλλουσι τὸν αὐτοκρατορικὸν οἶκον τῆς Αὐστρίας.

Ἡ βασίλισσα Μαρία Χριστίνα τριακοντοῦτις μόλις εἶναι θυγάτηρ τοῦ ἀποθανόντος ἀρχιδουκὸς Καρόλου-Φερδι ἄνδου. Οὔτε ἡ ἀνατροφή, οὔτε ἡ θέσις αὐτῆς ἐν τῇ διακλαδώσει τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου προεμήνυεν αὐτῇ τὴν εἰς βασιλικὸν θρόνον ἀνάρρησίν της, ἀλλ' οὔτε εἶχε διαμορφωθῆ οὕτω, ὅπως δύναται νὰ ἀντιμετωπίζῃ σήμερον μετὰ τόσης εὐκολίας τὰς βαρείας εὐθύνας, ἃς ἡ θέσις αὐτῆς ἐπάγεται. Κατὰ τὸ 1875 νεᾶνις τότε μὲ τὸν ἁπλοῦν τῆς πριγκιπίσσης τίτλον, διωρίσθη ἡγουμένη τῆς μονῆς, ἣν ἡ Μαρία Θηρεσία ἵδρυσεν ἐν Πράγᾳ δι' ὡρισμένην τάξιν εὐγενῶν γυναικῶν. Πολλαὶ ἀρχιδούκισσαι εἶχον προηγηθῆ αὐτῆς, ἀλλ' οὐδεμία τούτων ἀνέπτυξε τόσην δεξιότητα περὶ τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἰσοζυγίου, τόσην ὀξυδέρκειαν περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν διαφόρων ὑποθέσεων καὶ ζητημάτων. Ἡ θέσις αὕτη ἐγένετο ἐξαίρετον δι' αὐτὴν σχολεῖον.

Ἐν αὐτῷ ἐπεσκέφθη αὐτὴν τὸ πρῶτον κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1879 ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος, ἀπαρηγόρητος τότε διὰ τὸν θάνατον τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου, ἐπισυμβάντα κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ γάμου του μῆνας. Ἐκ τῆς μονῆς ταύ-

της ἀπέσπασεν αὐτήν, ἵνα τῇ προσφέρῃ τὸ στέμμα καὶ τὸν θρόνον του. Ἴσως ἡ πολιτικὴ ἐνείχετο περισσότερον τοῦ ἔρωτος εἰς τὸν γάμον τοῦτον, εἰς ὃν ἡ νεαρὰ βασίλισσα ἔφερεν ὡς πολύτιμον προῖκα μεγάλην καὶ εὐγενῆ καρδίαν. Ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἐγένετο μήτηρ δύο πριγκιπισσῶν, αἵτινες ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῆς νέας αὐτῆς οἰκογενείας.

Ἀλλ' ὁ λαός, αἱ πολιτικαὶ τάξεις, ὁ βασιλεὺς αὐτὸς δὲν ηὐχαριστοῦντο μὲ τὰς πριγκιπίσσας. Εἶχον ἀνάγκην διαδόχου, ἐπιθυμητοῦ βλαστοῦ πάσης χώρας μοναρχικῶς διοικουμένης. Αἴφνης φοβερὰ συμφορὰ ἐνέσκηψεν ἐν τῷ Ἱσπανικῷ κράτει. Ἡ πάντοτε εὐπαθὴς ὑγεία τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου προσεβλήθη καιρίως, καὶ ἐν ἐλαχίστῳ χρονικῷ διαστήματι ὁ θρόνος τῆς Ἱσπανίας ἀπωρφανοῦτο.

Τότε ἡ Μαρία Χριστίνα ὑπὸ τὸν τίτλον ἀντιβασιλίσσης ἀνέλαβε τὰ ἡνία τοῦ κράτους, μετὰ μείζονος καρτερικότητος ἢ προθυμίας. Τὸ ἔθνος ὅλον εἶχεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν βασίλισσαν, μετ' ἀνυπομονησίας δ' ἀνέμενε τὴν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερώσεώς της ἀπὸ τῆς τρίτης αὐτῆς ἐγκυμοσύνης. Τί ἄρα θὰ ἐγεννᾶτο αὐτοῖς; πάλιν πριγκίπισσα, ἢ ὁ ἐπιθυμητός, ὁ μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμενόμενος διάδοχος, ὁ μέλλων νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν βασιλέα νέος Ἀλφόνσος. Ἡ τύχη τῆς Ἱσπανίας ἐφαίνετο συγκεντρωθεῖσα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ὅλαι αἱ μερίδες, ὅλα τὰ κόμματα, ἐφαίνοντο ἀπὸ κοινοῦ πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον ἀποβλέποντα, ὡς ὅλοι ἑνόουν ὁποίας φοβερὰς συνεπείας θὰ συνεπήγετο ἡ διάψευσις τόσων πόθων καὶ ἐλπίδων.

Ὑπερτάτη εὔνοια τύχης κατέστησε τὸν Μαρίαν Χριστίναν τὴν 17ην Μαΐου 1886 μητέρα υἱοῦ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην διηλλάγησαν πάντες οἱ ἀντιθέτων καὶ διεφόρων φρονημάτων καὶ ἰδεῶν πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ ἡ γέννησις τοῦ νέου Ἀλφόνσου ἐξησφάλισεν εἰς τὴν μητέρα του τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου κυριαρχίαν ἐπὶ δέκα τρία ὅλα ἀπὸ σήμερον ἔτη.

Ὑπῆρξαν βεβαίως ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἐκθρονισθέντων βασιλέων τινὲς ἀγαπηθέντες παρὰ τοῦ λαοῦ καὶ τυχόντες μείζονος δημοτικότητος ἢ ἡ Μαρία Χριστίνα. Οὐδεὶς ὅμως πάντων τῶν μέχρι τοῦδε βασιλευσάντων ἐγένετο μᾶλλον σεβαστὸς καὶ κατώρθωσε νὰ ὑπακούηται εὐπειθῶς ὅσον ἡ Μαρία Χριστίνα. Μικρόσωμος, τακτική, μεθοδικὴ διαθέτει τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας της ὑπὲρ τοῦ Κράτους καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας. Οὐδεμία τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ βασιλευσασῶν γυναικῶν δύναται νὰ συγκριθῇ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς πρὸς τὴν νῦν βασιλεύουσαν. Αἱ ἀρχαῖαι βασίλισσαι τῆς Ἱσπανίας δὲν ἠδύναντο ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς στέψεώς των νὰ ἀπομακρυνθῶτι τοῦ κράτους των, ἐθιμοτυπία δὲ τυραννικὴ ἐκράτει αὐτὰς δεσμίας ἐν τοῖς ἀνακτόροις των. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς μεγάλης Κυρίας — **Camarera mayor** — μὲ τὸ ἐπίμηκες καὶ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπόν της. Δὲν ἤνοιγον τὸ στόμα ἢ ὅπως προφέρωσι τὰς στερεοτύπους λέξεις «τὸ θέλω» ἢ «δὲν τὸ θέλω.»

Τὸ ἑσπέρας ὑπεχρεοῦντο νὰ κατακλίνωνται κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα τὴν 9ην ὥραν, κατὰ δὲ τὸ θέρος τὴν δεκάτην ἀφοῦ ἔπαιζον μίαν ἢ δύο μερίδας ζατρικίου μετὰ τοῦ βασιλέως, καθ' ἃς ἡ μεγίστη χρηματικὴ ἀπώλεια δὲν ὑπερεῖχέ ποτε μίαν πιστόλαν.

Ἡ βασίλισσα Χριστίνα οὐδέποτε ἔζησε τὸν ἀσκητικὸν αὐτὸν βίον, διότι ἡ Ἱσπανία διοικεῖται σήμερον ὑπὸ συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Ἐλευθέρως ὅθεν ἡ νεαρὰ βασίλισσα περιηγεῖται ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους της, ὁτὲ μεν **incognito**, ἄλλοτε δὲ ἐπισήμως ὡς κατὰ τὸ 1888, ὅτε ἐπεσκέφθη τὴν Βαρκελώνην, ἔνθα ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοὶ στρατοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν μετ' ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρεπείας, ἐκδηλωσάσης ὅλον τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν, ἣν ὅλη ὁ Εὐρώπη τρέφει πρὸς αὐτήν.

Ἐν τῇ θέσει, ἣν κατέχει, ἀπαιτοῦνται γενικαὶ περὶ πολιτικῆς ἰδέαι. Ἡ βασίλισσα ἔχει τὰς ἰδικάς της λίαν μεμελετημένας, λίαν σταθεράς, ἐντελῶς ἀπαρεγκλίτους. Ὅταν ὁ βασιλεὺς; Ἀλφόνσος ἀπεβίωσεν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συντηρητικοῦ κόμματος **Canovas del Castillo** καὶ τότε πρωθυπουργὸς συνεκάλεσε πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων καὶ προέτεινεν εἰς τὴν βασίλισσαν νὰ ἀναθέσῃ τὴν κυβέρνησιν εἰς οἱονδήποτε ἐθεώρει δυνάμενον εὐκολώτερον νὰ ἐξομαλύνῃ τὰ πράγματα. Λέγεται ὅτι ἵνα μὴ θεωρηθῇ ὡς ἐπιβάλλων ἑαυτόν, συνεβούλευτε τῇ βασιλίσσῃ νὰ ἐκλέξῃ ἀρχηγὸν ἐκ τοῦ κόμματος τῶν φιλελευθέρων, μὲ τὸν πεποίθησιν ὅτι αὕτη ἤθελεν ἀποποιηθῇ

Ἡ βασίλισσα, εὐφυεστάτη, ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας, καὶ μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην, ἥτις συνεχέστατα χαρατηρίζει τοὺς βασιλεῖς, ἐσκέφθη: οἱ συντηρητικοὶ ἐὰν μείνωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν θὰ μοὶ παράσχωσι τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἐπιρροήν των, ἢν ἄλλως τε ἔχω διὰ πᾶσαν περίστασιν ἐξησφαλισμένην. Ἐνῷ ἐὰν κυβερνήσω μετὰ τῶν φιλελευθέρων, κατ' ἀνάγκην θὰ ἀποκτήσω καὶ τὴν συνδρομὴν πάντων καὶ ὀλιγώτερα τότε θὰ γεννῶνται ἐν τῇ πολιτικῇ πορείᾳ προσκόμματα. Καὶ ἰδοὺ διατί οὐ μόνον ἐδέχθη ὅ,τι ὁ τότε πρωθυπουργός της εἶχε πεποίθησιν ὅτι ἤθελεν ἀποποιηθῇ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου της **Sagasta** μένει ἐπὶ τετραετίαν ἤδη ἰσχυρός, ἀκλόνητος, ἂν οὐχὶ ἐπὶ κλίνης ἀνθέων, βεβαίως ὅμως ἐπὶ τῆς προεδρικῆς τῆς Ἱσπανίας ἕδρας. Πλὴν τούτου ὅμως ἡ βασίλισσα, πρακτικοῦ χαρακτῆρος, ἐμφορεῖται φιλελευθέρων ὅλως αἰσθημάτων, συμβαδίζουσα καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος.

Λαμβάνει πάντοτε ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια, φαίνεται μεγάλως ἐνδιαφερομένη διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν καὶ δίδει τὴν ὑπογραφήν της μόνον, ὅταν, κατόπιν συζητήσεως μετὰ τῶν ὑπουργῶν της, πεισθῇ ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ Κράτους. Κατὰ τοῦτο δὲν ὁμοιάζει βεβαίως ποσῶς τὴν χήραν τοῦ Φιλίππου Δ', ἥτις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπηξίου νὰ παρουσιασθῇ ἄνευ πυκνῆς καλύπτρας κατὰ τὰς πρὸς τοὺς ὑπουργούς του παρεχομένας ἀκροάσεις.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἰδιαιτέραν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου της λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀπαράμιλλος. Μὲ τὸ σημειωματάριον ἀνὰ χεῖρας ἐνώπιον τοῦ ἀρχιφροντιστοῦ της σημειοῖ, ἐξακριβόνει πᾶσαν δαπάνην, ἀποδεικνύουσα οὕτω ὅτι ἡ γυνὴ ὅσον καὶ ἐὰν εἶναι ὑψηλὰ τοποθετημένη, δύναται νὰ συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῇ τὰς ἀρετὰς τῆς καλῆς οἰκοδεσποίνης μετὰ τῆς μεγαλοψυχίας ἐξόχου πολιτικοῦ ἀνδρός.

ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἀληθὴς ἱστορία.

Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ἡ Δυτικὴ Βιργινία, νεωστὶ ἀποικισθεῖσα, ἦτο τὸ εὐνοούμενον ἔδαφος τῆς διαμάχης τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν, κατῴκει ἐκεῖ πλησίον τῶν καταρρακτῶν τοῦ **Kanauha** ἄποικός τις φυτουργός, μεγάλας κεκτημένος γαίας, ὁλλανδικῆς καταγωγῆς, ὀνομαζόμενος **Van Ribber**. Ἡ οἰκία του μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων της ἔκειτο κάτωθεν τῶν καταρρακτῶν καὶ ἀπέναντι αὐτῆς· ἐπὶ τῆς ἑτέρας τοῦ ποταμοῦ ὄχθης ὑπῆρχεν ἐπικλινής τις βράχος πελωρίου μεγέθους προεξέχων ἑκατὸν σχεδὸν πόδας ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν καταρρακτῶν προξενουμένης παφλαζούσης δίνης καὶ ὑψούμενος μέχρις ἑκατὸν περίπου ποδῶν ἄνωθεν τοῦ ὕδατος. Ὁ βράχος οὗτος ὑπῆρξέ ποτε σκηνὴ ἀξιοσημειώτου συμβάντος, ἀποδεικνύοντος ὅτι ἡ ἀγάπη δίδει τῇ γυναικὶ θάρρος, ἵνα συντελέσῃ πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ σωτηρίαν ἐκείνων, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶνε ἡνωμένη διὰ τῶν τρυφερωτάτων τῆς ἀγάπης δεσμῶν.

Ὁ **Van Bibber** ἐπέστρεφεν ἡμέραν τινὰ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἔναντι τοῦ ποταμοῦ ὄχθης πυκνοῦ δάσους, ὅτε διεσταυρώθη πρὸς Ἰνδοὺς ἐπιστρέφοντας ἔκ τινος ἐκεῖ πλησίον συγκροτηθείσης μάχης καὶ ἐνδεδυμένους στολὴν πολέμου. Ὥρμησαν εὐθὺς εἰς καταδίωξίν του καὶ ὁ ἄποικος, ἐννοήσας ὅτι μ' ὅλην τὴν εὐκινησίαν καὶ ὠκυποδίαν του δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ πρὶν ἢ οἱ πετῶντες ἄγριοι τὸν συλλάβωσι, κατηυθύνθη πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐπικλινοῦς βράχου, ὅπου ἡ βοηθεία τῆς καραβίνας του ἐκράτησεν ἐπί τινας στιγμὰς τὸν ἐχθρὸν ἐν ἀποστάσει.

Ἵστατο ἐκεῖ γενναίως παρατηρῶν τοὺς Ἰνδούς, οἵτινες ἐκραύγαζον ἀγρίως καὶ θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ταχείας συλλήψεώς του. Ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν οἰκίαν των καὶ εἶδε τὴν σύζυγόν του, ἥτις εἶχε τρομάξει ἐκ τῶν φωνῶν, ἐξερχομένην τῆς οἰκίας μετὰ τοῦ βρέφους της ἐν ταῖς ἀγκάλαις καὶ ἱσταμένην ὡς ἀπολιθωθεῖσαν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἐκπλήξεως. Αἴφνης, ἐπὶ τῆς ἐλαφρᾶς φερόμενοι αὔρας, ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτά του οἱ καθαροὶ τῆς φωνῆς τῆς ἦχοι. «Πήδησον ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ συνάντησόν με!» Καὶ ἀποθέσασα τὸ παιδίον ἐπὶ τῆς χλόης, ἔδραμε πρὸς τὴν μικρὰν ἀποβάθραν, ἥρπασεν αἴφνης μετὰ βίας καὶ ταχύτητος τὰς κώπας καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ ἀκατίου μόνη. Οἱ βραχίονές της ἦσαν εὐτυχῶς δυνατοὶ καὶ πολλὰς ἐκ τῶν ὡρῶν των εἶχον διέλθει ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ μαρμαρυγώδους ποταμοῦ, ὅστις ἔρρεε μετὰ ἑκατοστύων δινῶν ἐν τῷ ὁρμητικῷ του ρεύματι. Κρατεῖ ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ ἀδυναμίας, κρατεῖ σταθερῶς καὶ γενναίως τὰς κώπας, αἵτινες τὴν φέρουσιν ὁρμητικῶς πρὸς τὴν κινδυνώδη της πορείαν. Ὁ σύζυγός της πρέπει νὰ σωθῇ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινος βραχίων νὰ τὸν σώσῃ, ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ της. Ἡ ἀγάπη τῇ διπλασιάζει τὰς δυνάμεις, τῇ ἐρεθίζει τὰ νεῦρα καὶ ἡ γενναία γυνὴ πλησιάζει σταθερῶς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ.

«Σκύψον χαμηλότερον, γύναι».

«Χαμηλότερον ἀκόμη,» καὶ μετὰ τῶν τελευταίων λόγων ὁ **Van Bibber** ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ἀπορρῶγος βράχου καὶ κατῆλθεν ὡς βέλος ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Μετὰ σφυγμῶν σφοδρῶς ἐκ τῆς ἀγωνίας σφυζόντων ἐστηρίχθη ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος ἐπὶ τῶν κωπῶν της ἀναμένουσα νὰ τὸν ἴδῃ ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐνῷ τὸ εὔθραυστον αὐτῆς πλοιάριον ἐχώρευεν ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς φελλός.

Αἰῶνες ἐφαίνοντο παρερχόμενοι ἐν τῇ τρομερᾷ ἐκείνῃ ἀβεβαιότητι. Μήπως ἡ πτῶσις τὸν ἐπλήγωσεν; Ἤθελέ ποτε ἀνέλθει; Οἱ ὀφθαλμοί της προσεπάθουν εἰς μάτην νὰ διεισδύσωσιν εἰς τὰ βάθη τοῦ ὕδατος καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἔσυρε τὸ ἀκάτιον μακρύτερον κάτωθεν τοῦ ρεύματος. Αἴφνης ἡ κεφαλή του ἀνῆλθε πλησίον της καὶ ἅπασα ἡ προσοχή της συνεκεντρώθη εἰς τὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνέλθῃ ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, ἐν μέσῳ βροχῆς βελῶν καὶ σφαιρῶν, τὰς ὁποίας οἱ οἰκτρῶς τὰς ἐλπίδας διαψευσθέντες Ἰνδοὶ ἐξεσφενδόνιζον κατὰ τοῦ διαφυγόντος ἐχθροῦ των.

Οὐδεμία ἀντηλλάγη μεταξύ των λέξις· μολονότι ὁ σύζυγός της ἦτο σεσωσμένος, δὲν εἶχον ἀκόμη πλησιάσει τὴν ἔναντι ὄχθην καὶ ἡ γενναία γυνὴ εἶδεν ὅτι μετὰ τὸ κινδυνῶδες ἐν τῷ παγετώδει ὕδατι πήδημα ὁ **Van Bibber** ἦτο νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν. Τὰ πάντα ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς ἰσχύος της, ἥτις ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ μέχρις οὗ φθάσωσιν εἰς τὴν ὄχθην, καὶ μετὰ καρδίας, ἡ ὁποία δὲν ἔπαλλεν εἰσέτι ἐκ τοῦ φόβου, ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος ἔκυψε πάλιν ἐπὶ τῶν κωπῶν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος. Δόξα τῷ Θεῷ! Ἐπέτυχε· καὶ μετὰ τὸ ἀπελπιστικὸν συμβὰν οἱ ἐξηντλημένοι σύζυγοι ἔκειντο ἐπὶ τῆς θέσεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὥρμησεν εἰς τὸ κινδυνῶδες ταξείδιόν της, ὅπου τὸ τεκνίον ἔκειτο ἀκόμη ψελλίζον καὶ γελῶν ὑπὸ τὰς τελευταίας τοῦ δύοντος ἡλίου ἀκτῖνας.

Δύο ἢ τρεῖς γείτονες, οἵτινες συνηθροίσθησαν ὑπὸ τῆς ἐκπυροκροτήσεως τῶν καραβινῶν, ἔσυρον τὴν λέμβον εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐβοήθησαν τὸν **Van Ribber** νὰ ἐγερθῇ εἰς τοὺς πόδας του. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ, τὸν ἀφῆκαν ἐπὶ τῆς χλόης, ἐνῷ πλησίον του ἔκειτο ἐν πλήρει ἐξαντλήσει ἡ γενναία γυνή, τὰ ἐξηρεθισμένα τῆς ὁποίας νεῦρα εὗρον διέξοδον ἐν ἀγρίᾳ καὶ ἐλευθέρᾳ παραφορᾷ δακρύων.

«Ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ πᾶσα ἄλλη γυνὴ ἤθελε πράξει» λέγει νεαρά τις ἀναγνώστρια μετ' ἐκπλήξεως καὶ περιφρονήσεως.

Ἀκριβῶς οὕτω, φιλτάτη μοι, ἀλλὰ ἄλλη τις γυνὴ ἤθελε κλαύσει ἐν ἀκαταλλήλῳ ὅλως περιστάσει, ἤθελε κλαύσει πρίν, ἀντὶ κατόπιν τοῦ ἄνωθι ἀφηγηθέντος συμβεβηκότος, καὶ τότε ὁ **Van Bibber** δὲν ἤθελε σωθῇ ἀπὸ τοῦ θανασίμου αὐτοῦ κινδύνου καὶ τὸ τεκνίον δὲν ἤθελε ζήσει νὰ γείνῃ πάππος, οὐδ' ἤθελον διηγηθῇ ὑμῖν τὴν ἱστορίαν ταύτην.

Καὶ ἂν ποτε ὑπάγητε ἐκεῖ, θὰ σᾶς δείξωσι τὸν ἐπικλινῆ βράχον, τὸν ὀνομαζόμενον **βράχον τοῦ Van Bibber** μέχρι τῆς σήμερον.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Ἰφιγένεια Α. Πασσαλίδου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως εἰς τὰ ἱστορικὰ τοῦ κόσμου χρονικὰ παράδειγμα βασιλίσσης λογίας, ζηλωσάσης ἄλλον θρόνον καὶ ἄλλο στέμμα πλὴν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης δωρηθέντος αὐτῇ, οἷον παρουσιάζει εἰς τοὺς συγχρόνους ἡ γλυκεῖα τῶν Ρουμάνων ἄνασσα, ἡ μελαγχολικὴ παρὰ τὸν Δούναβιν ποιήτρια, ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάρμεν Σύλβα καταπλήξασα τὸν κόσμον ὅλον διὰ τῆς εὐφυΐας της.

Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τοὺς ποιητικοὺς καὶ φιλολογικοὺς στεφάνους, οὓς ἔδρεψε διὰ τῆς δημοσιεύσεως ὡραίων καὶ θαυμασίων ἔργων της ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ, ἀπέδειξε διὰ τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀκαδημίας ἀναγνώσματός της, ὅτι ἀπὸ τοῦ θρόνου τῶν βασιλέων μέχρι τοῦ βήματος τῶν λογίων καὶ τῶν ρητόρων οὐδεμία ὑπάρχει διαφορά, ὅτι

μάλιστα τὸ βῆμα δύναται νὰ αὐξήσῃ καὶ μεγαλοποιήσῃ τὸ γόητρον τοῦ θρόνου.

Ἡ Ἀκαδημία τῆς Ρουμανίας — διότι οἱ Ρουμᾶνοι ἔχουσιν Ἀκαδημίαν — ἐώρτοζε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὴν ἐπέτειον τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος της καὶ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἀνέγνωσεν ὡραίαν ἀλληγορίαν ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «Ὄνειρον τοῦ Ποιητοῦ».

Πάντες οἱ ἐν τοῖς γράμμασι διακρινόμενοι ἄνδρες ὡς καὶ πᾶσαι αἱ οἵαν δήποτε θέσιν κεκτημέναι ἐν τῇ ρουμανικῇ φιλολογίᾳ γυναῖκες παρῆσαν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην τελετήν, καθ' ἣν ἐκτάκτως προήδρευεν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Κάρολος, ὅστις ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδριάσεως διὰ τῆς ἀκολούθου συντόμου προσφωνήσεως:

«Ἡ βασίλισσα θέλει ἀναγνώσει ἐνώπιον ὑμῶν διήγημα. «Τὸ πρῶτον ἤδη βασίλισσα ὁμιλεῖ ἐνώπιον τοιαύτης ὁμηγύρεως. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἶναι εὐοίωνον κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Ἀκαδημία θέλει πανηγυρίσει τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα της. Δίδω τὸν λόγον τῇ βασιλίσσῃ.»

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀκροατήριον ἔμενεν ὄρθιον ὁ βασιλεὺς προσέθηκεν: «Ἡ βασίλισσα σᾶς παρακαλεῖ νὰ καθίσητε».

Ἀφοῦ πάντες ἐκάθισαν, ἡ βασίλισσα ἠγέρθη καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὴν ἀκόλουθον μικρὰν εἰσηγητήριον προσφώνησιν, ἣν προέταξε τοῦ «Ὀνείρου τοῦ ποιητοῦ» καὶ ἣν τὸ ἀκροατήριον ἐνθουσιωδῶς ἐπευφήμησε καὶ ἐχειροκρότησεν.

«Πρό τινων ἡμερῶν, ἀξιότιμα μέλη τῆς Ἀκαδημίας καὶ πρὸ πάντων ὁ μεγαλοφυὴς ἡμῶν πρόεδρος, ὅστις σήμερον ἀκριβῶς πρὸς θλῖψιν πάντων ἡμῶν δὲν παρευρίσκεται ἐν μέσῳ ἡμῶν, μὲ παρεκάλεσαν νὰ ἀπαγγείλω καὶ ἐγὼ λέξεις τινὰς ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ τῶν λογίων. Ἀπήντησα δὲ μετὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς· «Ἡ γυνὴ σιγάτω ἐν τῷ ναῷ». Ἀλλ' οὐδὲ σήμερον μετέβαλον γνώμην καὶ θέλω εἴπει πάντοτε ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς γυναικὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχηται τοῦ ἱεροῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας της. Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς οὐδαμοῦ ἡδύτερον καὶ ἀγλαώτερον ἀντηχεῖ, ὅσον ἐν τῇ ἑστίᾳ αὐτῆς ἐν μέσῳ τῶν τέκνων της.

«Ἐμοὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἐξέτεινέ μοι τὴν ἑστίαν καὶ ἐμεγάλυνεν αὐτήν. Ἡ γλυκεῖα δὲ πατρίς μου μετὰ τῶν ὑπερηφάνων ποιμνίων τῶν τέκνων της, μετὰ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ Ρουμάνων, δὲν εἶναι ἄρα ἑστία μεγάλη καὶ τιμαλφὴς δι' ἐμέ; Ὅθεν, ἂν ἀπεφάσισα νὰ ὁμιλήσω, πράττω τοῦτο, διότι εὑρίσκομαι ἐν τῇ ἑστίᾳ μου, ἐν μέσῳ τῶν τέκνων μου. Ὅ,τι θέλω ἀναγνώσει σήμερον οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ διήγημα περιλαμβάνον δράκοντας καὶ ἀνδρειωμένους. Ἂν ὁμιλοῦσα, δὲν κρατῶ ἄδρακτον εἰς χεῖρας, οὐχ ἧττον θέλω προσπαθήσει νὰ κλώσω μακρὰν καὶ λεπτὴν κλωστήν, δι' ἧς ὁ ἐμβριθὴς ὀκροατὴς θὰ δυνηθῇ νὰ ὑφάνῃ ὀθόνην στερεὰν καὶ ὡραίαν.»

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἀπαγγελθέντας ἐν ἐξαισίᾳ ἐμπνεύσει ποιητρίας καὶ γυναικός, ἡ ἐστεμμένη ρήτωρ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὸ ὡραῖον καὶ ποιητικώτατον διήγημά της, ὅπερ ἐνθουσιωδῶς καὶ μετὰ παραφόρου εὐγνωμοσύνης καὶ χαρᾶς ἐχειροκροτήθη παρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

Οὕτω ἡ ἐπέτειος τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας θὰ ἀφήσῃ ἀξιομνημόνευτον ἐποχὴν εἰς τὰ Ρουμανικὰ χρονικά, ὅπως ζωηρὰ καὶ ἀκμαία θὰ διατηρηθῇ ἐσαεὶ ἡ μνήμη τῆς λογίας ἀνάσσης, ἥτις οὐ μόνον πρὸς τέρψιν καὶ πνευματικὴν ἀναψυχὴν τῶν ὑπηκόων της ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ρητορικοῦ βήματος, ἀλλ' ἥτις ταπεινὴ καὶ γλυκεῖα μήτης, ἀπορφανισθεῖσα τοῦ θιγατρίου της, κατέρχεται καθ' ἑκάστην μέχρι τῶν σχολικῶν βάθρων. Ἐκεῖ ἐκπληροῦσα καθήκοντα οὐχὶ βασιλίσσης, ἀλλὰ μητρὸς καὶ παιδαγωγοῦ, διδάσκει αὐτοπροσώπως τὰς Ρουμανίδας ἀπόρους κόρας τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν πατρίδα καθήκοντά των.

Παραθέτομεν ὧδε, ἐρανιζόμεναι ἐκ τῆς εὐγενοῦς συνοδέλφου «Σύλλογοι» τοῦ Βουκουρεστίου, τὸ «Ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ».

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἀνάγνωσμα τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας.

Μακρὰν διανύσας πορείαν ἔφριπος, ἐξέτεινα τὸ κεκμηκὸς σῶμά μου ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπαύλει κλίνης ὁ οἶνος, ὃν μοὶ ἔδωκαν ὅπως ἀναλάβω δυνάμεις καὶ μοὶ χορηγήσῃ ὕπνον, διεχύθη εἰς τὰς φλέβας μου ὡς ἄσμα μετὰ τοῦ δονισμοῦ, ὃν ποιεῖ ὁ κατατρώγων καὶ διατρυπῶν τὴν ξυλείαν τοῦ οἴκου σκώληξ. Προσεπάλουν νὰ συγκρατήσω καὶ τὰ περὶ ἐμὲ κυλινδούμενα φάσματα καὶ τοὺς λόγους, οὓς ἤκουον. Κύψας ἔλαβον τὴν λύραν ὅπως ἐκ τοῦ βυθοῦ αὐτῆς ἀναμέλψω ὅ,τι ἐνόμιζον γοητευτικώτερον, οἱανδήποτε μελῳδίαν. Ἀλλ' ἡ χείρ μου κατέπεσε μετὰ τῆς λύρας, ὀλισθήσασα ἐπὶ τῆς περικαλυπτούσης με μετάξης.

Ἡ πορφυρᾶ λάμψις τοῦ ἀργυροῦ κηροπηγίου ἐθάμβου τὴν ὁρασίν μου διὰ μέσου τῶν ἡμικλείστων βλεφάρων μου, καὶ αἱ ἐκ τῆς λαμπάδος πίπτουσαι σταγόνες κηροῦ διέχεον σκιὰς τρομώδεις σχημάτων φανταστικῶν. Αἴφνης ἐγένετο νύξ, νὺξ ζοφώδης, ἧς τὰ ἐρέβη ἦσαν ψηλαφητὰ καὶ ἠσθάνετό τις ἐπὶ τοῦ σώματος τὸ ἄχθος αὐτῶν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ νὺξ αὕτη κατήρχετο ἐκ τοῦ ἀπείρου, ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀπεράντου καὶ ἀδιεισδύτου θόλου, ὡς γιγάντιος σημαία πένθους, ἀγγέλλουσα πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὸν θάνατον ἀδακρύτως, διότι κεκλεισμένα, ξηρὰ καὶ ἄνευ ζωῆς ἦσαν τὰ ὄμματα πάντα.

Ἐκ τῆς καταπληκτικῆς ἠρεμίας ἀντήχησε θόρυβος. Ἀναδύων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν ἀβύσσων ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, θόρυβος ἀόριστος μὲν καὶ πεπνιγμένος, ἀλλὰ τρομερός. Αἱ ὑπερήφανοι δρῦς καὶ ὑψικάρηνοι φηγοὶ ἔφριττον ὡσεὶ ὑπὸ λαίλαπος σειόμεναι. Εἶτα ἠνωρθοῦντο, ἀλλ' ἄψυχοι καὶ ἀπολελιθωμένοι, ὑπὸ φόβου συσχεθεῖσαι. Βεβαίως ἔμελλε νὰ συμβῇ τι. Ἐφαίνετο ὅτι ὁ τῆς ἀποκαλύψεως δράκων, περιβαλὼν τὴν γῆν ἐν ταῖς πτυχαῖς αὐτοῦ, ἀφυπνίσθη ἕτοιμος νὰ τὴν καταπίῃ. Ἤκουέ τις, ἀλλ' οὐδὲν ἔβλεπεν. Κατενόει ὅτι τερατῶδές τι συνέβαινε, διότι ἡ δρύινος κλῖμαξ ἔτριζεν ὑπὸ τὸν ἐπὶ μᾶλλον προσεγγίζοντα γδοῦπον. Ἱδρὼς θανάτου μὲ περιέρρεεν, ἐκ τοῦ τρόμου αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἠνωρθοῦντο. Πάρυτα ἠγέρθην ὅπως διαφύγω τὸν κίνδυνον, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν ἔτι καιρός. Οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν τότε ἐπὶ τεσσάρων ἐκ δρυὸς ῥωῶν μεγάλων καὶ βαρειῶν. Δὲν τὰς εἶχον ἰδεῖ πρότερον, ἦσαν δὲ ἀνοικταί. Τὰ γόνατά μου ἔτρεμον, αἱ κλειδώσεις μου ἦσαν ἐκλελυμέναι. Οὐχ ἧττον ὥρμησα πρὸς τὴν πρώτην θύραν καὶ ἐπέθηκα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐσκωριασμένου κλείθρου καὶ ἔστρεψα τὴν θαυμασίαν σιδηρᾶν κλεῖδα αὐτοῦ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δράκων ἔφανε ῥεγχων καὶ μυκώμενος. Ἐρρίφην ἀμέσως ἐπὶ τῆς δευτέρας θύρας. ἐβάδιζον τρέμων καὶ προσκόπτων ἀνὰ πᾶν βῆμα, κατώρθωσα δὲ νὰ κλείσω αὐτὴν ἀκριβῶς ὅτε ἐκυλίσθη καὶ ὠρύετο πρὸ αὐτῆς τὸ ἄγνωστον καὶ ἀόρατον τέρας. Συρόμενος ἐπὶ τῶν γονάτων κατώρθωσα νὰ φθάσω εἰς τὴν τρίτην θύραν, ὅπως δὲ φθάτω εἰς τὴν τετάρτην ἐσύρθην, ἕρπων ὡς σκώληξ. Ἡ δρύινος θύρα ἔτριζεν ἐπὶ τῶν στροφίγγων αὐτῆς, ἀλλ' αἴφνης ἐρρίφθη βιαίως ἐπ' αὐτῆς τι. ὅπερ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἴδω οὐδὲ νὰ ἐννοήσω. Ἐγὼ κατεκείμην ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐξηπλωμένος, ἄνευ πνοῆς καὶ κατειλημμένος ὑπὸ θανατηφόρων φρικιάσεων, τὸ στῆθός μου μετ' ἀγωνίας ἀνέπνεεν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Α'

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς ἱστορικὴν μελέτην τῆς ποικιλτικῆς καὶ ὑφαντικῆς, παραθέτομεν ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ λεπτοφυοῦς καὶ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου ἐργαλείου, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐ μόνον ποικιλτικὴ δὲν θὰ ὑπῆρχεν, ἀλλ' οὔτε ραπτικὴ καὶ πλεκτική, καὶ οἱ νόμοι τῆς ἀνθρωπίνης ἐνδυμασίας θὰ ἔφερον χαρακτῆρα ὅλως διάφορον τοῦ νῦν ἐν χρήσει.

Ἡ μικροσκοπικὴ λοιπὸν ἐκ χάλυβος βελόνη, ἥτις δύναται νὰ καλλιτεχνήσῃ ἔργα θαυμασίας λεπτότητος, ἔχει προγόνους ἡλικίας σεβαστῆς, ἀλλ' οἵτινες δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὰς τροποποιήσεις τοῦ συρμοῦ, οἱ μόνοι ἴσως ἀντιτάξαντες τὴν θέλησιν ἀληθῶς χαλυβδίνην κατὰ τοῦ Πρωτέως τούτου καθ' ὅλας τὰς τῶν αἰώνων παρόδους καὶ ἐναλλαγάς. Αἱ χάλκιναι καὶ σιδηραῖ βελόναι, ἃς ἀνεῦρον ἐντὸς των τάφων τῶν Αἰγυπτίων, αἱ ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἢ ἁπλοῦ ὀστοῦ τῶν Ἰνδῶν καὶ αἱ χονδροειδεῖς ἔτι βελόναι τῶν προϊστορικῶν χρόνων, αἱ ἐξ ἀκανθῶν ἰχθύος ἢ φυτῶν κατασκευαζόμεναι, εἶναι ὅλαι σχήματος ἐπιμήκους μὲ ὀξεῖαν ἄκραν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους, ἀπὸ τοῦ ἑτέρου δὲ ἐστρογγυλευμένην καὶ διάτρητον.

Ἡ κατασκευὴ ἐν τούτοις βελονῶν ἐκ χάλυβος ἐπεξειργασμένου χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1370, ἡ Νυρεμβέργη δὲ τῆς Γερμανίας θεωρεῖται ἡ πόλις, ἐν ᾗ τὸ πρῶτον κατεσκευάσθησαν αἱ βελόναι, ἃς μέχρι σήμερον μεταχειριζόμεθα. Ἐν τούτοις μόνον μετὰ δύο περίπου αἰῶνας ἡ βελονοποιΐα ἀναδείκνυται ἐν Ἀγγλίᾳ ὡς βιομηχανία μεγάλης σπουδαιότητος, ἐκτοτε δὲ καίτοι καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην διεδόθη ἡ βελονοποΐα, οὐχ ἧττον ἡ Ἀγγλία κατέχει πάντοτε τὸ προοίμιον τῆς ὑπεροχῆς ἐν τῇ κατασκευῇ ἐκλεκτῶν καὶ στερεῶν βελονῶν.

Εἶναι δ' ἀπίστευτοι ἀληθῶς αἱ ὑπηρεσίαι, ἃς τὸ μικρὸν καὶ λεπτὸν τοῦτο ἐργαλεῖον παρέχει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Πλὴν τοῦ ὅτι ἄνευ αὐτοῦ οὔτε ἐνδύματα, οὔτε ὑποδήματα, οὔτε πῖλοι, οὔτε ἔπιπλα ἠδύναντο νὰ συναρμολογηθῶσιν, ὑπάρχει πληθὺς ἄλλων χρήσεων αὐτῆς ὡς ἐν τῇ χειρουργικῇ, ἐν τῇ ναυτικῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἐν πάσῃ σχεδὸν βιομηχανίᾳ καὶ τέχνῃ, καθ' ἃς πολλάκις ἀποβαίνει ὁ σπουδαιότατος μοχλός.

Ἐὰν ἡ ζωγραφική, ἡ θεία αὕτη τέχνη, τοιαύτην ἐν τῇ καλιτεχνίᾳ κυρίαρχον κατέλαβε θέσιν, τοῦτο βεβαίως ὀφείλεται εἰς τὸ μικροσκοπικὸν τοῦτο ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἡ σοφὴ ἐκείνη τῶν Σινῶν ἀρχαιοτάτη βασίλισσα ἐπενόησε τὸ πρῶτον νὰ ἀπομιμηθῇ ἐπὶ τῶν λειοστηρικῶν ὑφασμάτων διάφορα φυσικὰ πτηνὰ καὶ ἄνθη.

Καὶ ἀληθῶς ἡ βελόνη τῆς ποικιλτρίας γράφει καὶ ζωγραφίζει ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος, ὑπείκουσα ὡς ὁ χρωστὴρ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν δακτύλων, οἵτινε, τὴν χειρίζονται, εἰς τὴν γόνιμον καὶ παραγωγὸν φαντασίαν, ἥτις τὴν ὁδηγεῖ. Δύναται ὡς ὁ χρωστὴρ νὰ μεταχειρισθῇ ποικιλίαν χρωμάτων, ἔχει μάλιστα τὸ πλεονέκτημα, δυνάμενον νὰ ἀπομιμηθῇ τὰ διάφορα ἄνθη ἢ φυτά, εἴδη ἀναγλύφων προεξεχόντων τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑφάσματος καὶ ἀπομιμουμένων θαυμασίως τὸ φυσικόν. Ἀπὸ χρωστῆρος μεταβάλλεται εὐκόλως εἰς γραφίδα, εἰς διατρωτῆρα, πάντοτε δὲ ἐπιτυχῶς στολίζει τὰ διάφορα ἀντικείμενα.

Τοιαῦται ἐν περιλήψει αἱ ἰδιότητες τοῦ λεπτοφυοῦς τούτου ἐργαλείου, τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀκαταμαχήτου ὅπλου τούτου τῆς γυναικός, δι' οὗ χιλιάδες πτωχῶν νεανίδων ἐξασφαλίζουσιν ἑαυταῖς ἔντιμον βίον, ἀναδεικνύμεναι καὶ καλλιτέχνιδες εἰς ὅλως ἴδιον κλάδον, ἀποκλειστικῶς τῷ γυναικείῳ φύλῳ προωρισμένον.

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ "ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ,,

Ἐπειδὴ γινώσκομεν τὸ εὐγενὲς ἐνδιαφέρον τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν ἡμῶν ἐπὶ παντὸς ἀφορῶντος τὰ γυναικεῖα ἐν Ἑλλάδι ἔργα καὶ ἰδίᾳ τὴν Ἱστορίαν τοῦ φύλου των, ἣν τόσω ἐκθύμως ὑπεστήριξαν, παραθέτομεν ὧδε ἐν περιλήψει τὰς ἐπὶ τοῦ συγγράμματος τούτου κρίσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

Τὰ σπουδαιότερα γαλλικὰ φύλλα, ἅτινα ὁλόκληρα ἄρθρα ἐδημοσίευσαν περὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός, εἶναι: **La Justice**, ἐπίσημον ὄργανον τοῦ βουλευτοῦ **Clemenceau, La Lanterne**, ἐπίσημον ὄργανον τοῦ διασήμου συγγραφέως καὶ πολιτικοῦ ἀνδρὸς κ. **Rochefort, le Radical** τοῦ κ. **Victor Simon, le Droit, le Mot d' Ordre, la Gazette de France, le IX Siècle, les Petites Nouvelles, L'Union** κ. ἄ.

Ἐκ τῆς «**Justice**» ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα· «Ἔργον μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἀξίας, οὗ ἡ σπουδαιότης οὐδένα λανθάνει, ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις. Ἀπὸ ξένου καταστήσεται διεθνές, μεταφρασθησόμενον εἰς πολλὰς γλώσσας, διότι τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ παριστᾷ χαρακτῆρα παγκόσμιον, ἐξαρτῶντα πάντα τὰ ζητήματα τῶν διαφόρων λαῶν καὶ φυλῶν.

Ὁ τίτλος του Ἱστορία τῆς Γυναικὸς ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον ἀπαλλάσσει ἡμᾶς πάσης ἄλλης ἑρμηνείας. Βεβαίως ἡ Ἱστορία τῆς Γυναικὸς εἶναι ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὰς μᾶλλον μυχίους καὶ ἀπωτάτας αὐτῆς πηγάς. Ἡ μελέτη δὲ καὶ ἡ ἐπίγνωσις τῶν κοινωνικῶν ὅρων, οἵτινες κατὰ καιροὺς κατέστησαν αὐτὴν δούλην ἢ ἐλευθέραν, ἀποτελεῖ τὸν γνώμονα τῆς προόδου ἢ τῆς στασιμότητος τοῦ πολιτισμοῦ.

Γυνὴ εὐπαίδευτος κ.τ.λ... βαθύτατα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῆς Ἱστορίας ἐγκύψασα ἔσχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ πραγματευθῇ τὸ θέμα τοῦτο μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἐμβριθείας καὶ βαρύτητος..... καὶ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ μέγα τοῦτο κενόν, χωρὶς νὰ ἀποδειλιάσῃ πρὸ τῶν κόπων τοιαύτης ἐπιμόνου καὶ ἐπιμόχθου ἐργασίας, ἀξίας τῆς ὑπομονῆς βενεδικτίνου. Δὲν ἐφείσθη δὲ οὔτε θυσιῶν, οὔτε ἀγρυπνιῶν, οὔτε δαπάνης ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ της .... Τὸ ὡραῖον τοῦτο ἔργον, τὸ περιποιοῦν μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν συγγραφέα, τὸ μετὰ τόσης γλαφυρότητος συγγραφόμενον, ἐκπέμπει ζωηρὸν φῶς, καταυγάζον τὴν πορείαν τοῦ χρόνου καὶ ὑποδεικνύον τὰς ἀναγκαίας μεταρρυθμίσεις διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἀτόμων... .... Δύναται ἐν πολλοῖς σημείοις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς πάντων τῶν ἀσχολουμένων εἰς ἐμβριθεῖς ἱστορικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς μελέτας....

Ἡ «**Lanterne**» μεταξὺ ἄλλων λέγει..... Ἐν τῇ κλασικῇ Ἑλλάδι, ἔνθα ἡ διάνοια ἀνυψώθη εἰς τὰς ὑψίστας τῶν ἰδεῶν καὶ ἐπινοήσεων καὶ ἐνέπνευσεν εἰς τὰς συνειδήσεις τὰς ἀκαταβλήτους ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας..... ἡ κ. Καλλιρρόη Παρρέν, ἧς ἡ ἀνάμνησις ἐχαράχθη βαθύτατα ἐν τῇ μνήμῃ τῶν μελῶν τοῦ διεθνοῦς ἐν Παρισίοις Συνεδρίου..... ἀνέλαβε τὴν συγγραφὴν κολοσσιαίου ἔργου, τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός»... ἔνθα ἀπαντᾷ τις πολύτιμον συλλογὴν ἀγνώστων ἱστορικῶν γεγονότων, ἐπιχεόντων ἄπλετον φῶς ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐκ τοῦ **Radical** ἀποσπῶμεν: Αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες δὲν θέλουσι νὰ φανῶσιν ὑστεροῦσαι τῶν Γαλλίδων, Ἀγγλίδων καὶ Ἀμερικανίδων, ἀλλά, μεριμνῶσαι περὶ τῆς προόδου καὶ τῆς ἠθικῆς ἀξιοπρεπείας των, ἐν τῷ διεθνεῖ Συνεδρίῳ περιφανῶς ἀντιπροσωπεύθησαν ὑπὸ τῆς κ. Κ. Παρρέν, ἣν ἔσχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀκούσωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐκείνῃ. Ὑπὸ τῆς αὐτῆς κυρίας ἤρξατο ἤδη ἐκδιδόμενον σύγγραμμα γιγάντιον, ἐν ᾧ φέρει εἰς φῶς καὶ ζῶν τὴν ἐξέλιξιν τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν, μυθικῶν, ἡ-

ρωϊκῶν κ. τ. λ. χρόνων, καθ' ἣν ἡ τύχη τῆς Εὔκς ὑφίσταται τὰς μᾶλλον ἀντιθέτους μεταβολὰς ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν, πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεσπισμάτων . . . . . ἀποδεικνύει μαθηματικῶς καὶ σαφῶς διὰ τρόπου αὐθεντικοῦ καὶ μὴ ἐπιδεχομένου ἀντιρρήσεις, ὅτι καίτοι ἡ ἀξία τῆς γυναικὸς ὀλιγώτερον ἐπεδείχθη μέχρι σήμερον, εἶναι ἐν τούτοις ὁ σπουδαιότατος μοχλὸς τῆς προόδου κτλ». Τὸ «Δίκαιον» δὲ λέγει ἐν δισελίδῳ ἄρθρῳ, ἔνθα ποιεῖται ἐκτενῆ κρίσιν περὶ τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικὸς» μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑπόμενα:

«Τῷ 1878 ἔγραφον ὅτι ὁ μόνος τρόπος ἐπιτυχοῦς λύσεως τοῦ κοινωνικοῦ καὶ γυναικείου ζητήματος ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἀναζήτησις τῆς κατὰ καιροὺς ἐπιδράσεως τῆς γυναικὸς δι' ἐμβριθοῦς μελέτης τῆς γαλλικῆς καὶ διεθνοῦς ἱστορίας καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς πορεία τῆς ἐκπολιτιστικῆς προόδου ἢ ὀπισθοχωρήσεως τῆς ἀνθρωπότητος.

«Οὐδεὶς ἀπήντησε τότε εἰς τὴν ἔκκλησίν μου ταύτην. Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ θίξῃ θέμα τόσῳ εὐρύ, τόσῳ μέγα, τόσῳ τεράστιον.

«Σήμερον Ἑλληνὶς γυνή, γνωστὴ ἄλλως τε εἰς τὸν Παρισινὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἀνέλαβε τὴν συγγραφὴν τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου, οὗ τὰ ἐκδοθέντα τεύχη ἐνεθουσίασαν ἅπαντα τὸν δημοσιογραφικὸν καὶ φιλολογικὸν κόσμον μας, καὶ ἐπέσυρον τὰς μᾶλλον ἐνθουσιώδεις καὶ κολακευτικὰς κρίσεις ὑπὲρ τοῦ συγγράμματος καὶ τῆς συγγραφέως.

«Ἡ εἰς τὴν Γαλλικὴν μετάφρασίς των εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἀποφασισθῆ. Μετὰ τὰς τόσῳ δὲ ἐνθουσιώδεις τοῦ τύπου κρίσεις πολλοὶ τῶν ἐδῶ ἐκδοτῶν προσφέρουσιν ἐπικερδεστάτους ὅρους διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς μεταφράσεως. Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ ἀποκτήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ μοναδικὸν τοῦτο εἰς τὸ εἶδός του ἔργον.

«Αἱ γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου ὀφείλουσι θερμὰ συγχαρητήρια καὶ . . . . . εἰς τὴν. . . . . γυναῖκα, ἥτις ἀνέλαβε νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας ἔργον τόσῳ γιγάντειον».

Ὁ χῶρος ἐλλείπει ἡμῖν, ἵνα καὶ ἐξ ἄλλων Ἐρημερίδων μεταφέρωμεν ἐνταῦθα κρίσεις τινας, ἐκφράζομεν ἐν τούτοις δημοσίᾳ τὴν θερμὴν καὶ ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὰς εὐγενεῖς Εὐρωπαίας συναδέλφους, αἵτινες τόσῳ ἐπιεικῶς, εὐμενῶς καὶ μὲ τοιαύτην ἐνθουσιώδη καὶ φιλελληνικὴν γλῶσσαν ἔκριναν τὴν «Ἱστορίαν τῆς Γυναικὸς» καὶ ἐνεθάρρυναν ἡμᾶς εἰς τὸν ἐπίμοχθον καὶ μετὰ μείζονος ζήλου ἐξακολούθησιν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΗΡ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐκ Πετρουπόλεως ὅτι ἡ γλυκεῖα καὶ προσφιλὴς τῶν Ἑλλήνων πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, νῦν δὲ μεγάλη τῆς Ρωσσίας Δούκισσα ἔτεκε τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν θυγάτριον, ὀνομασθὲν Μαρία. Αἱ εὐχαὶ πασῶν τῶν Ἑλληνίδων συνοδεύουσι τὴν σεπτὴν μητέρα καὶ τὸ τρυφερὸν νεογνόν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας εἴδομεν ἀναφερόμενον ἔν τινι μελέτῃ τοῦ «Φιγαρὼ» περὶ ἀρχαιολόγων γυναικῶν, τὸ ὄνομα τῆς γνωστῆς ἀνὰ πάντα τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον, κ. Σοφίας Σχλιέμανν, ἣν ὁ συνάκτης τῆς γαλλικῆς συναδέλφου τάττει παρὰ τῇ διασήμῳ καὶ ἀτρομήτῳ ἀνασκαπτρίᾳ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δαρείου κ. Dieulafoy, ἀποκαλῶν αὐτὰς ἐνδόξους ἐξαιρέσεις, τιμώσας καὶ τὸ φῦλον καὶ τὴν πατρίδα, εἰς ἣν ἀνήκουσιν.

Ἀφοῦ δὲ ἐν μακροῖς ποιεῖται λόγον περὶ τῆς παραδόξου ἐπιδόσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ, τῇ τόσῳ ἀσυμβιβάστῳ πρὸς τὸν χαρακτῆρα, τὴν φύσιν, τὰς ἀσχολίας καὶ τὰς κλίσεις αὐτῆς, προσθέτει: καὶ ὅμως αἱ κ.κ. Gameson καὶ Twining ἐπέχυταν διὰ τῶν ἐρευνῶν των τόσον ζωηρὸν φῶς εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς χριστιανικῆς τέχνης . . . Ἡ κ. Σχλιέμανν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα της κατάφορτος ἀπὸ ἀρχαιότητας τῆς Τρωάδος καὶ τῶν Μυκηνῶν . . . . . Ἡ κ. Dieulafoy ἐποιήσατο θριαμβευτικὴν εἴσοδον εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν τοξοτῶν τοῦ Ἀρταξέρξου.»

Ἓν μόνον δὲν λέγει ἡ Παρισινὴ συνάδελφος: ὅτι ἡ μὲν κ. Dieulafoy ἀπεθεώθη κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδόν της, παρασημοφορηθεῖσα ἐπισήμως διὰ τοῦ παρασήμου τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἡ δὲ Ἑλληνὶς ἀρχαιολόγος, ἥτις ἔτη ὅλα τῆς νεότητός της ἐθυσίασεν ἐν ὑπογείοις ἀνασκαφαῖς καὶ ἐν νυχθημέροις ἐμβριθεστάταις μελέταις, ἥτις καὶ τὴν ὑγείαν της αὐτὴν διεκινδύνευσεν, ἵνα τιμήσῃ τὴν πατρίδα της, δὲν ἠξιώθη, ἴσως, οὔτε ἑνὸς «εὐχαριστῶ» ἐκ μέρους τῶν κυβερνώντων, διότι ἦτο γυνὴ καὶ δὲν διέθετε ψῆφον! . . .

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

Σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἐτελέσθη ἐν τῇ γαλλικῇ Μητροπόλει ἡ ἐπιμνημόσυνος τελετὴ τῆς ΚΕ' Μαρτίου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ. Στέφανος βαρύτιμος κατετέθη ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐκ μέρους τῆς ἐν Παρισίοις παρεπιδημούσης Ἑλληνικῆς νεολαίας, διὰ τῆς αὐτόθι Ἑλληνίδος φοιτητρίας τῆς φιλολογίας δεσποινίδος Σεβαστῆς Καλλισπέρη.

Τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου συνώδευσεν ἡ εὐπαίδευτος Ἑλληνὶς τῆς Σορβώνης μαθήτρια διὰ τῶν ἀκολούθων ὡραίων λέξεων:

«Τὸν εὔγλωττον τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀπόστολον,
»τὸν φιλόλογον, ὅστις ἀνεζωπύρησεν ἔθνος ἀνακαινίσας αὐτὴν τὴν [γλῶσσαν,
»τὸν σοφόν, ὃν ἐθαύμασαν οἱ ἑλληνισταὶ ὁλοκλήρου τοῦ κοσμου,
»τὸν φίλον τῶν Γάλλων, ὅστις ἠθέλησε ν' ἀναπαυθῇ ἐν μέσῳ τοῦ φιλο- ξένου ἔθνους αὐτῶν

«Κόρη Ἑλληνίς, σπουδάζουσα ἐν τῷ γαλλικῷ πανεπιστημίῳ,
»προσφέρει τὸν στέφανον τοῦτον ἐν ὀνόματι τῆς ἑλληνικῆς ἀποικίας τοῦ
»Παρισίου, ἀείποτε πιστῆς ἐν τῇ πρὸς τοὺς Γαλλους φιλίᾳ.

«Ἀρχιμύστα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος!

«Τὸ ἔργον, ὅπερ ἤρχισας τυγχάνει εἰσέτι ἡμιτελές.
»Χίος ἡ πολυπαθὴς πατρίς σου καὶ αἱ ἀδελφαί αὐτῆς
»Σμύρνη, Κρήτη, Ἤπειρος, Θράκη, Μακεδονία
»δεσμώτιδες ἔτι στενάζουσιν ὑπὸ τὸν ζυγόν.

«Ἐὰν ἡ ψυχή σου, ἐν ταῖς οὐρανίαις οἰκοῦσα μοναῖς, αἴσθησιν
»ἔχῃ τῶν ἐπιγείων, εἶνε βεβαίως περίλυπος.

»Τί τάχα νὰ ζητῇς παρ' ἡμῶν, ἀνθ' ὧν σοι ὀφείλομεν ἀγαθῶν;

»Ἡ φωνή σου ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ τάφου σου πληροῖ τὴν καρδίαν
»ἡμῶν καὶ τὸν νοῦν . . . Ζητεῖ παρ' ἡμῶν ὁμόνοιαν καὶ ν' ἀγαπήσω-
»μεν τὴν πατρίδα, τὴν τε δούλην τὴν τε ἐλευθέραν, ὅσον σὺ ἠγά- [πησας αὐτήν.»

»Ὀμνύομεν τοῦτο πάντες ἐπὶ τοῦ τάφου σου!»

Η ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐν τῷ Δημοτικῷ Σχολείῳ Λαυρείου.

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων τοῦ Ἔθνους παιδαγωγῶν τῶν κατανοούντων ποῖα τὰ αληθῆ αὐτῶν πρὸς τοὺς μαθητ ς ὡς Ἑλληνόπαιδας καθήκοντα, ἔχοχον βεβαίως θέσιν κατέχουσι πολλαὶ διδάσκαλοι.

Εἰς τὴν τάξιν ταύτην τάσσεται λίαν ἐπαξίως ἡ διευθύντρια τῆς ἐν Λαυρείῳ δημοτικῆς τῶν ἀρρένων σχολῆς κ. Ἀριστέα Κυριακοῦ, ἥτις οὐ μόνον ἀκαμάτως ἐργάζεται πρὸς μόρφωσιν τῶν 140 μαθητῶν της, οὓς μόνη καὶ ἄνευ βοηθοῦ διδάσκει, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν αἴσθημα φροντίζει πάντοτε νὰ ἀναπτύσσῃ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ὡραίας καὶ πατριωτικωτάτης τελετῆς, ἣν διωρ ἀνωσεν ἐν τῇ σχολῇ της κατὰ τὴν ΚΕ'. Μαρτίου. Ἐξ ἰδιαιτέρας ἡμῶν ἐκ Λαυρείου ἀνταποκρίσεως μανθάνομεν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κυρία, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν μαθητῶν της, φερόντων ἐπὶ τοῦ στήθους τὰ Ἑλληνικὰ ἐθνόσημα, ἅτινα αὐτὴ εἶχε κατασκευάσει, μετέβη εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας ἱερουργίας.

Τὴν 2αν δὲ μ. μ. ὥραν συνηθροίσθησαν ἐν τῇ σχολῇ μαθηταί τε καὶ κεκλημένοι, ἵνα ἐπισημότερον πανηγυρίσωσι τὴν ἐθνοσώτειραν ταύτην ἡμέραν. Ἤρξαντο δι' ἀσμάτων ἡρωϊκῶν καὶ διαλόγων σχετικῶν πρὸς τὴν ἐθνικὴν τῶν προγόνων ἡμῶν ἐξέγερσιν, ἀπήγγειλαν ὡραῖα ποιήματα «τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 21», τὴν «Ἑλλάδα» καὶ τὴν «Καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν», διαλόγους δὲ τὸν «Ἀνδρέαν Μικούλην», τὸν «Γερμανὸν» κ.ἄ.

Μετὰ τὸ πέρας δὲ τῶν ἀσμάτων καὶ ποιημάτων ἡ διδάσκαλος ἀνέπτυξε δι' εὐρραδοῦς ὁμιλίας τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς κτίσεως τῆς Κων)πόλεως, τῆς ὑποταγῆς αὐτῆς εἰς τοὺς Τούρκους, τῶν μαρτυρικῶς ὑπὲρ πίστεως καὶ πα ρίδος αὐτοῦ πεσόντων.

Ἡ ὁμιλία αὕτη, ἀποκαλύψασα τόσα ἄγνωστα πράγματα, οὐ μόνον τοῖς μικροῖς αὐτῆς μαθηταῖς, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς ἐκ τῶν κεκλημένων γονέων, συνεκίνησε τοὺς πάντας, ἀποκομισάντας ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἐκείνης πανηγύρεως τὰς ὡραιοτάτας ἐντυπώσεις καὶ θερμῶς ἐπευφημήσαντας τὴν ρήτορα, ἧς τὸ παράδειγμα εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι πᾶσαι αἱ ἀπανταχοῦ συναδέλφαί της.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐκπαίδευσις. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις ἑδομαδιαίου Περιοδικοῦ, σκοποῦντος τὴν παρὰ τῆς Ἑλλησιν ἐμψύχωσιν καὶ ἐπίρρωσιν τῆς ὑγιοῦς καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων στηριζομένης ἐκπαιδεύσεως, ἰδίᾳ δὲ τῆς στοιχειώδους. Θὰ περιλαμβάνῃ ἑκάστοτε καταλλήλους παιδαγωγικὰς μελέτας, θὰ ἀναπτύσσῃ ζητήματα διδακτικά, θὰ παρακολουθῇ δὲ καὶ τὴν πορείαν τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐκπαιδευτικῆς κινήσεως. Θὰ ἐργασθῇ δὲ πᾶσῃ δυνάμει εἰς ἀνύψωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἱεροῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ἐν γένει δὲ θὰ εἶναι μεγάλης χρησιμότητος διὰ τοὺς διδασκάλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐπίσης δὲ καὶ διὰ τοὺς γονεῖς.

Οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου κ. κ. Βλ. Σκορδέλης καὶ Θ. Ἀποστολόπουλος, ἰδίᾳ δὲ ὁ πρῶτος, ἄριστος παιδαγωγὸς καὶ γνωστὸς ἐκ πολυπληθῶν παιδαγωγικῶν δημοσιευμάτων καὶ συγγραμμάτων, ἐξασφαλίζουσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν πρόοδον καὶ ἐπιτυχῆ πορείαν τῆς νέας συναδέλφου.

Αἱ Ἀθῆναι. Ἐξεδόθη καὶ τὸ Γ' τεῦχος τοῦ ὡραίου καὶ καλλιτεχνικοῦ τούτου συγγράμματος. Διὰ τοῦ τεύχους τούτου συμπληροῦται ἡ γεωγραφικὴ μελέτη τῆς Ἑλληνικῆς πρωτευούσης μετὰ τῶν πρακτικείων ὑπὸ τοῦ ἐντριβεστάτου καὶ γνωστοῦ ἀνὰ τὸν φιλολογικὸν κόσμον γεωγράφου κ. Α. Μηλιαράκη.

Ἡ Μητρυιά. Ὁ μοναδικὸς μυθιστοριογράφος μας κ. Γρ. Ξενόπουλος ἐξέδωκεν ἐν ἰδίῳ τομιδίῳ τὴν ἐν τῇ «Ἑστίᾳ» δημοσιευθεῖσαν «Μητρυιὰν» πρωτότυπον ὡραῖον μυθιστόρημα, ἀνάξιον τῆς γραφίδος τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἐν αὐτῷ περιγράφονται αἰσθήματα τόσον εὐγενῆ, ὑψηλὰ καὶ ὡραῖα, ὥστε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αἰσθάνεταί τις ἑαυτὸν καλλίτερον, εὐγενέστερον, ἀγαθώτερον ἢ πρότερον. Συνιστῶμεν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὡραίου τούτου ἔργου πρὸς τὰς κ. ἀναγνωστρίας μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Σ. Τ. Τεργέστην. Τὰ φύλλα ἐστέλλοντο ὡς καὶ πρὶν τακτικώτατα, ἀλλ' ἐπειδὴ μᾶς ἐπεστράφη ἕν, ἐνομίσαμεν ὅτι ἐπαύσατε καὶ διεκόψαμεν τὴν ἀποστολήν.—Καν Α. Ρ. Θεραπειά. Παρὰ τῆς Πιστωτικῆς ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῶν. Μυρίας εὐχαριστίας.—Καν Αἰ. Δ. Κ)πολιν. Ἀδιάφορον ἐὰν ἔχητε ἕνα μόνον υἱὸν καὶ πολλὰ θυγάτρια. Πρέπει νὰ σερβίρητε πρώτας ἐκείνας, διδάσκουσαι οὕτω πρὸς τὸν ἀγαπητόν σας αὐτόν, ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ἄβρὸς πρὸς τὰς γυναῖκας, συγγενεῖς ἢ ξένας.—Καν Αἰ. Ν. Στ. Λαγκάδια. Δημοσιευθήσεται ἴσως, καί τοι αὐτὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐπανελήφθησαν κατὰ κόρον.—Καν Ε. Δ. Ἀθήνας. Ἐὰν ἡ φίλη, παρ' ἣ, ὡς λέγετε, διέρχεσθε τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας σας, δέχετε νέαν ἐπίσκεψιν καὶ ἀφίνη τὸ ἔργον της, ἵνα περιποιηθῇ τοὺς νεοελθόντας, ὀφείλετε νὰ πράξητε τὸ ἴδιον καί νὰ μὴ μένητε ἀδιάφορος, ἐξακολουθοῦσα τὸ ἐργόχειρόν σας.—Κον Π. Μ. Γαλαξείδιον. Ἐπιταγὴ ἐκ δρ. 49,20 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐ-

ΕΝΕΔΡΑ

— Ἐὰν ἐτόλμων νὰ ἐλπίσω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι ἡ παράκλησίς μου ἠδύνατο νὰ εἰσακουσθῇ, ἤθελον σᾶς παρακαλέσει . . .

— Χωρὶς νὰ μὲ παρακαλέσῃς, φίλεμου, αὔριον ἀφεύκτως θέλω μετεβῇ ἐκεῖ, διότι τὸ καθῆκον καὶ ἡ φιλανθρωπία μοὶ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην.

Ὁ Κουρλάνδος ηὐχαρίστησε θερμότατα τὸν δικαστὴν καὶ ἐπέστρεψε μετὰ σπουδῆς εἰς Γάρχην, ἀνήσυχος ὅπως δήποτε μέχρι τῆς ἐπαύριον. Τί οἶδε τί ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ὁ Μονμάγερ κατὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον ἐκεῖνο διάστημα.

Ἀπό τινος χρόνου ἤρξατο νὰ σκέπτηται, ὅτι ὁ Γεώργιος Μονμάγερ ἠδύνατο νὰ τῷ φανῇ μεγάλης χρησιμότητος. Ἐγνώριζε βεβαίως οὗτος τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀναγκαζόμενος δὲ νὰ τὸ κούπτῃ καθίστατο καὶ οὗτος συνένοχος. Γνωρίζων δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης ἦτο εἰς Παρισίους, ἀ εφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐργοστάσιον καὶ γνωρίσῃ προσωπικῶς ἐκεῖνον, οὗ ἡ μαρτυρία ἀπέβαινεν ἀπαραίτητος διὰ τὴν πλήρη ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Γεώργιος τὸν ἐδέχθη μετ' εὐγενείας, ὑποθέτων δὲ ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του ἀπέβλεπεν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἐργοστασίου, ἐξέφρασε τὴν λύπην του διὰ τὴν τυχαίαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀτουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἐγὼ πάσχω, Κύριε. Τὸ λίαν εὐπαθὲς τῆς ὑγείας μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἀναμιγνύωμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἐργοστασίου. . . .

— Δὲν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων καὶ δὲν ἦλθον ἐνταῦθα νὰ συνομιλήσω μετὰ τοῦ Ἰωάννου Μονμάγερ, ἀλλὰ μεθ' ὑμῶν προσωπικῶς. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα, περὶ οὗ πρόκειται, ἀπαιτεῖ μεγάλην ἐχεμυθίαν καὶ μυστικότητα, εὐχαριστήθητε νὰ ἴδητε, ἐὰν εἴμεθα ἐδῶ ἐντελῶς μόνοι καὶ ἐὰν οὐδεὶς ἐκ τῶν περὶ μᾶς ἀκούῃ.

— Μόνοι, Κύριε, εἶπεν ὁ Γεώργιος προφανῶς ἐκπεπληγμένος. Ἀλλὰ εἴπετέ μοι λοιπὸν ταχέως περὶ τίνος πρόκειται.

Εἶμαι φίλος τῆς δεσποινίδος Λουκιανῆς, ὅ,τι δὲ θὰ χρησιμεύσῃ ἴσως ὡς σπουδαιότατον πλησίον σας συστατικὸν εἶναι ὅτι εἶμαι φίλος καλὸς καὶ τῆς δεσποινίδος Κλαυδίνης, ἣν ἀγαπᾶτε καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν τῆς ὁποίας βεβαίως ἐνδιαφέρεσθε.

— Πῶς τολμᾶτε, κύριε, νὰ ὁμιλῆτε μετὰ τόσης ἐλευθερίας περὶ ὀρφανῶν νεανίδων, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἐγειρόμενος μὲ ὕφος δυσηρεστημένον.

— Καθήσατε, κύριε. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι φίλος καὶ ὅτι ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἡ ζωὴ τῆς Κλαυδίνης διατρέχει μέγιστον κίδυνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόνον ὑμεῖς καὶ ἡ ἀδελφή της δύνασθε νὰ τὴν σώσητε.

—Ἀλλ' ἡ Κλαυδίνη εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀνορρώσεως. Περὶ τίνος λοιπὸν κινδύνου ὁμιλεῖτε, εἶπεν ὁ πτωχὸς νέος τεταραγμένος καὶ κάτωχρος.

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπεν, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ ὁ ἀδελφός σας ἐπιχειρῇ ἀνόητόν τινα δοκιμὴν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας της. Ἴσως δὲν ἔχει πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Γερμανὸν χειρουργόν, ὅστις εἶχεν ἀναλάβει τὴν θεραπείαν της ἐπειδὴ δὲ ὁ ἴδιος εἶναι μεμυημένος εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης, ἐπειδὴ εἶναι κάτοχος χημικῶν γνώσεων, ἴσως ἐδοκίμασε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν θεραπείαν. Ὅ,τι δ' αὐτὸς ὑπολαμβάνει ὡς δυνάμενον νὰ ὠφελήσῃ, πιθανὸν νὰ βλάπτῃ. . . .

Ὁ Γεώργιος ἐνόησεν ἤδη ὅτι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν λόγων ἐκείνων ὑπεκρύπτετο τρομερὰ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του κατηγορία, ὠχρὸς δὲ καὶ τρέμων ἀπήντησε: Δὲν εἰξεύρω περὶ τίνος θεραπείας ὁμιλεῖτε, καὶ πῶς σεῖς ξένος γνωρίζετε ὅ,τι συμβαίνει ἐν τῷ οἴκῳ μας, ὅ,τι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἔτι ἀγνοῶ.

γενῆ μέριμναν. Γράφομεν.— Κον Ι. Μ. Κ ά ϊ ρ ο ν. Φρ. χρ. 100 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας.—Κον Δ. Κ. Η. Π ε ι ρ α ι ᾶ. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τῷ ἄρθρῳ τῆς ΚΕ' Μαρτίου. Ἡ ἐπιδοκιμασία καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις τῶν εὐγενῶν ἀναγνωστῶν μας εἶναι ἡ ὡραιοτέρα ἀμοιβὴ τῶν κόπων μας.—Καν Δ. Κ. Ἀ θ ή ν α ς. Δυστυχῶς οὐδὲν ἠδυνήθημεν, διότι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας οὐδέν, ὡς συνήθως, διενεμήθη.— Καν Θ. Π. Δ ε υ κ ω σ ί α ν. Φρ. χρ. 69, ἀντίτιμον Ἱστορίας τῆς Γυναικός, ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφομεν. — Καν Ει. Οἰ. Χ α λ κ ί δ α. Ἐπειδὴ τὸ Α' τεῦχος εἶχε δοθῆ ἐνταῦθα, δὲν εἶχε σημειωθῆ ἡ αὐτόθι ἀποστολή. Ἀποσταλὲν ἀντίτιμον εἰς διάθεσίν σας. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ μελέτην. Γράφομεν. —Καν Ε. Μ. Σ ῦ ρ ο ν. Ἀφοῦ πενθεῖτε, δὲν σᾶς ἐπιστρέφετε νὰ βοστρυχόνητε τὴν κόμην καὶ διασκευάζητε αὐτὴν κατὰ τρόπον πολὺ ἐπιδεικτικόν. Οὐδὲν γελοιωδέστερον τῶν ὑπὸ μαύρων κρεπίων περιβεβλημένων μὲ πρόσωπον ἐζωγραφισμένον ὑπὸ ἱκανῆς δόσεως ψιμυθίων καὶ χρωμάτων. Φέρουσι τὸ πένθος κατὰ τύπους μόνον, καὶ τὸ πρόσωπόν των μαρτυρεῖ τοῦτο εὐφραδέστατα. — Καν Ε. Ν. Κ. Κ ά λ α μ ο ν Ἰ θ ά κ η ς. Δὲν δεχόμεθα τριμηνιαίας συνδρομάς. Ἀποσταλέντα εἰς τὴν διάθεσίν σας.—Καν Μ. Θ. Κ)π ο λ ι ν. Τὸ ἀγνοοῦμεν. Θὰ ἐξετάσωμεν καὶ θὰ ἀπαντήσωμεν εὐχαρίστως. —Καν Τ. Δ. Κ. Μ ε σ ο λ ό γ γ ι ο ν. Διατί δὲν γράφετε πλέον; Ἀνεγινώσκοντο τόσον εὐχαρίστως αἱ ὡραῖαι μεταφράσεις σας. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Στέλλομεν. — Κον Α. Δ. Χ α ν ί α. Ἀπεστάλη. Ἀλλ' ἴσως παρέπεσεν. Στέλλομεν ἐκ δευτέρου.—Καν Ε. Κ. Τ ρ ί π ο λ ι ν Β α ρ β α ρ ί α ς. Εὐγνωμονοῦμεν δι' ἐκδήλωσιν εὐγενῶν αἰσθημάτων. Ἐν ἐλάττωμα: Λίαν μακρὸν καὶ σχοινοτενές.—Καν Ε. Μ. Σ τ ε ν ή μ α χ ο ν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Καὶ πάλιν πολλὰς καὶ θερμὰς εὐχαριστίας.—Κον Ι. Ζ. Β α τ ο ύ μ. Ἀμφότεραι συναλλαγματικαὶ ἐλήφθησαν. Δὲν διεκόπησαν ποσῶς τὰ φύλλα. Ἴσως παρέπεσαν. Ζητούμενα παρελθόντων ἐτῶν ἀποστέλλονται. Γράφομεν.—Καν Ι. Χ. Σ ῦ ρ ο ν. Καλόν. Δημοσιεύεται.— Καν Στ. Κ. Τ ῆ ν ο ν. Ἡ εἴδησις περὶ διακοπῆς φύλλου φίλης κ. Μ.Δ. μᾶς ἐξέπληξεν. Ταχυδρομικὴ ἀταξία ἴσως. Ἀποστέλλονται πάντα καθυστερηθέντα καὶ γράφομεν ἰδιαιτέρως τῇ φίλῃ Κυρίᾳ.—Καν Χ. Μ. Σ α ρ ά ν τ α Ἐ κ κ λ η σ ι α ῖ ς. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πρόθυμον ἀποδοχήν. Δὲν ἀνεγνώσθη εἰσέτι. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν της. — Κας. Ε. Ρ. Μ. Ἀ θ ή ν α ς, Ε. Κ. Χ α ν ί α, Α. Π. Ζ α β ά ρ δ α ν, Αἰ. Α. Ε. Π ρ ί γ κ ι π ο ν, Εἰ. Μπ. Θ ή ρ α ν, Μ. Κ. Α. Τ ά ν τ α ν, Α. Ι. Π. Β ῶ λ ο ν, Μ. Φ. Φ. Μ η λ έ α ς, Αἰ. Β. Α ἰ τ ω λ ι κ ό ν, Μ. Μπ. Β ῶ λ ο ν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν· συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Δροσερὸν προσκεφάλαιον. Κόπτετε εἰς λεπτοτάτας ταινίας χάρτην καὶ δι' αὐτοῦ πληροῦτε ἓν προσκεφάλαιον. Ἀνάγκη νὰ μὴ εἶναι ἀπὸ ἐφημερίδας, διότι ἡ τυπογραφικὴ μελάνη ἔχει ἀποφοράν· ὀχληρὰν καὶ διὰ τὴν ὄσφρησιν καὶ διὰ τὴν ὑγείαν. Τὸ προσκεφάλαιον τοῦτο διατηρεῖται δροσερώτατον διὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ῥαβιόλια Γενοβέζικα. Κατασκευάζετε ζύμην ἀπὸ ἄλευρον, ὀλίγον ἅλας καὶ ὕδωρ, ἀνοίγετε κρούσταν ὄχι πολὺ λεπτήν. Ἰδιαιτέρως λαμβάνετε νωπὴν καὶ ὀλίγον ἁλατισμένην μυζήθραν, τὴν ὁποίαν ζυμόνετε μὲ τρία ᾠά. Λαμβάνετε ἀνὰ ἓν μικρὸν κοχλιάριον ἐκ τῆς μάζης ταύτης, θέτετε κατὰ σειρὰν εἰς ὡρισμένας ἀποστάσεις ἐπὶ τῆς κρούστας σας, σκεπάζετε διὰ τῆς αὐτῆς καὶ κόπτετε εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου διὰ ποτηρίου ἢ μικρᾶς φό μας.

Βράζετε ἐντὸς χύτρας ὕδωρ, ρίπτετε τὰ οὕτω κατασκευασθέντα ῥαβιόλια καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ βραζῶσιν εἰς ἄφθονον ὕδωρ μὲ δυνατὸν πῦρ ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας. Τὰ ἀποσύρετε τῆς πυρᾶς καὶ τὰ σερβίρετε ἐπὶ μεγάλης ἁπλάδος. Ἔχετε ἰδιαιτέρως σάλτσαν κρέατος ροσμπίφ, χύνετε ἐπ' αὐτῶν, ὡς εἰς τὰ μακαρόνια, ἐπιπάσσετε μὲ ἀνάλογον τυρὸν καὶ καλὴν ὄρεξιν.

Κατασκευὴ ὄξους. Εἶναι δύσκολον νὰ ὑπολογίσῃ ὁ μὴ τηρῶν βιβλίον δαπανῶν πόσα ἐξοδεύει κατ' ἔτος εἰς ἀγορὰν ὄξους, ὅπερ ἐνίοτε πωλεῖται ἀκριβώτερον τοῦ οἴνου. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δαπάνης ταύτης, ἀγοράζετε ἅπαξ διὰ παντὸς μίαν ὀκὰν καλοῦ ὄξους ἀρητινώτου, ὅπερ ἐμβάλλετε ἢ ἐντὸς μικροῦ βαρελίου ἢ μικροῦ πίθου ἢ πολὺ μεγάλης νταμετζάνας, καὶ τοποθετεῖτε εἰς τὸν ἡλιακόν. Προσθέτετε καθ' ἑκάστην ἀνὰ ἓν ποτήριον ὕδατος ἐπὶ πέντε ἡμέρας καὶ τὸ ἀφίνετε κατόπιν ἐπὶ δέκα ἡμέρας. Τότε ἀρχίζετε νὰ μεταχειρίζησθε ἐκ τοῦ ὄξους αὐτοῦ, φροντίζετε νὰ ρίπτητε ἐντὸς αὐτοῦ, ὁσάκις βράσετε φασόλια, τὸν ζωμὸν ἢ καὶ ὕδωρ, ὁσάκις ἀφαιρεῖτε μεγάλην δόσιν. Μετὰ παρέλευσιν 3—4 μηνῶν, τρίβετε 50 δρ. μαύρης σταφίδος καὶ τὴν ρίπτετε εἰς τὸ ὄξος. Δύνασθε μὲ τὴν ὀκὰν ἐκείνην νὰ προμηθεύησθε ὄξος δι' ὁλόκληρον ἔτος.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΩΝ

Φραγκίσκας Φωσκόλου (ὁδ. Ἁγ. Εἰρήνης ἀριθ. 15).

Κομψότης, καλαισθησία, ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν, καὶ τιμαὶ κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ Ἐκτελεῖ καὶ παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, φορεμάτων καὶ στηθοδέσμων ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τῶν σχετικῶν μέτρων.

— Πιστεύω ὅτι τὸ ἀγνοεῖτε, ἄλλως θὰ ἠθέλετε βεβαίως νὰ μάθητε τὰς ἰδιότητας τοῦ φαρμάκου, ὅπερ ὁ ἀδελφός σας μεταχειρίζεται, ὅτε καὶ θὰ ὑπεδεικνύετε εἰς αὐτὸν τὸ ἄτοπον τοιαύτης παρατόλμου θεραπείας . . . Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τίς σᾶς ἐγνώρισεν ὅλα αὐτά;

— Ἔ! ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθητε, ἰδού! Ἡ δεσποινὶς Λουκιανή.

— Καὶ τὸ φάρμακον; τί φάρμακον εἶναι αὐτό;

— Ἀγνοῶ. Ἐὰν ὅμως ἐπιθυμῆτε νὰ τὸ μάθητε, κρύφθητε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Λουκιανῆς καὶ ἐπιβλέπετε τὸν ἀδελφὸν τὰς ὥρας, καθ' ἃς ἀγρυπνεῖ πλησίον τῆς πασχούσης. Ἡ Λουκιανή, ἣν θὰ εἰδοποιήσω περὶ τούτου, θὰ σᾶς παράσχῃ ὅλα τὰ μέσα.

Καὶ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Κουρλάνδος ἀπεσύρθη, ἀφήσας εἰς τρομερὰν καὶ ἀπελτιστικὴν θέσιν τὸν δυστυχῆ Γεώργιον.

— Εἶναι φρικῶδες, εἶναι ἀποτρόπαιον! ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς νέος καθ' ἑαυτόν! Καὶ τὴν ζωὴν τῆς Κλαυδίνης ἔτι, τῆς Κλαυδίνης, ἣν αὐτὸς τόσῳ ἐλάτρευεν, ἐτόλμησε νὰ ἐπιβουλευθῇ ὁ θηριώδης ἀδελφός του! Ὦ! ἀπόψε ἔλεγε, θὰ μάθω, ἀπόψε θὰ ἴδω τί συμβαίνει; θὰ πεισθῶ ἐὰν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ξένος εἶχε δίκαιον, ἐὰν δὲν μὲ ἠπάτησεν ἁπλῶς ἵνα βασανίσῃ τὴν τάλαιναν ψυχήν μου. Καὶ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν εἶχε δίκαιον, τί θὰ ἔπραττεν οὗτος; βεβαίως τὸ ἀνθρώπινον καθῆκόν του πρῶτον, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ τὸ καθῆκον ἀνθρώπου ἀγαπῶντος. Τὸ νέον του ἔγκλημα ἤγειζε τὸν Γεώργιον εἰς ὅ,τι εἶχε προσφιλέστερον ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς ὅ,τι συνέδεεν αὐτὸν μετὰ τῆς ζωῆς· εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Κλαυδίνης. Καὶ ἐπανελάμβανε κινῶν τὴν κεφαλὴν μετὰ πικρίας:

— Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι κατηραμένη!

. . . . . .

Τὴν ἑσπέραν ἐπανελήφθη ἡ καθημερινὴ σκηνή. Ὁ ἄνεμος, ὅστις ἀπό τινων ἡμερῶν ἔπνεεν ὁρμητικός, εἶχε κατευνασθῆ. Ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι ἡ φύσις ἐπέβαλεν ἑαυτῇ σιγήν, πτοουμένη καὶ αὐτὴ πρὸ τοῦ τρομεροῦ δράματος, ὅπερ ἐν παραβύστῳ παρεσκευάζετο ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ Μονμάγερ.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινε πλησίον τῆς Κλαυδίνης μέχρι τῆς ἑβδόμης ὥρας, ὅτε κατῆλθεν εἰς τὸ γεῦμα, εἰς ὃ παρεκάθισε, χωρὶς ποσῶς νὰ γευθῇ.

—Πάσχεις περισσότερον σήμερον; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης μετ' ἀδιαφορίας, εἰθισμένος ὡς ἦτο εἰς τὴν εὐπάθειαν καὶ συνεχῆ ἀσθενικὴν τοῦ ἀδελφοῦ του κατάστασιν.

— Ναί.

— Μὴ ἀγρυπνεῖς παρὰ τῇ Κλαυδίνῃ ὡς ἐπιμένεις νὰ πράττῃς ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν. Τοῦτο εἶναι ὑπέρτερον τῶν δυνάμεών σου καὶ σὲ ἐξαντλεῖ εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικόν.

— Ἔχεις δίκαιον. Ἀπόψε θὰ κατακλιθῶ ἀμέσως. Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας ἐγείρεται τῆς θέσεώς του καὶ ἀποσύρεται εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτοῦ δωμάτιον. Εὐθὺς ὅμως ὅταν ὁ Ἰωάννης ἐξῆλθεν ὡς συνήθως εἰς τὸν ἑσπερινὸν περίπατόν του, ὁ Γεώργιος διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κλαυδίνης. Ἡ Λουκιανὴ τῷ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· εἰσάγουσα δ' αὐτὸν εἰς τὸ παρὰ τὸν κοιτῶνα τῆς Κλαυδίνης δωμάτιον, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως: Εἶδον τὸν Κουρλάνδον, ὅστις μοὶ ἐγνώρισε τὰ κατὰ τὴν συνέντευξίν σας. Μεῖνον ἐδῶ καὶ θὰ ἴδῃς. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου θάρρος καὶ ὑπομονήν. Ἡ Κλαυδίνη θὰ σωθῇ, ἀφοῦ ἤδη εἴμεθα τρεῖς ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὁ δυστυχὴς νέος ἐκάθισε καὶ τρέμων ἀπέμασσε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καταρρέοντα ψυχρὸν ἱδρῶτα. Ὦ! ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι νεκρός, εἶπε, μὲ ὀδόντας συγκρουομένους ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς ψυχικῆς ὀδύνης.

Αἱ ὧραι παρήρχοντο. Τὴν ἑνάτην εἰσῆλθεν ὁ Ἰωάννης, ἐτοποθετήθη ὡς συνήθως ἐπὶ τῆς ἀναπαυτικῆς παρὰ τὴν κλίνην τῆς πασχούσης ἕδρας καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων. Ἡ Λουκιανὴ εἶχεν ἤδη ἀποσυρθῇ.

Ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Ἡ δόσις τοῦ ἀρσενικοῦ τῆς προτεραίας ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ οὐχὶ ἄνθρωπον, ἀλλὰ βοῦν. Ἡ Κλαυδίνη ἐν τούτοις ἔζη. Ἄρα δὲν ἔπιε τὸ φάρμακόν της, καὶ ἡ Λουκιανὴ τὴν πρωΐαν τὸ ἀντικατέστησε δι' ἄλλου; Ἀλλὰ θὰ ἔπινεν ἀρά γε τὴν νύκτα ταύτην;

(ἀκολουθεῖ)